

Hồi 12

BỎI NGOẠI CẢNH TẠO NÊN ĐỊNH KIẾN NHỜ MƯU MẠO THOÁT CẢNH HIỂM NGUY

Tuy đi theo Gia Cát Hướng và Hà nhi nhưng nét mặt của Cơ Thạch vẫn luôn có biểu hiện của sự miễn cưỡng!

Nhận rõ điều đó đang làm cho không khí buổi trùng phùng trở nên nặng nề, Hà nhi liếng thoảng:

- Cơ đệ có ý giận Gia Cát tiên sinh không chịu xuất đầu lộ diện giúp đệ vạch rõ chân tướng của phái Thiếu Lâm?

Không chờ Cơ Thạch lên tiếng, Hà nhi liền biện bạch:

- Cùng Thiếu Lâm phái còn có cả phe hắc đạo Hoài Giang bọn ta! Cơ đệ nên hiểu cho Gia Cát tiên sinh càng lộ diện càng gây nhiều bất lợi cho Cơ đệ. Hà...! Điều này lúc trước Gia Cát tiên sinh đã giải thích rồi, Cơ đệ cũng nên cảm thông cho nỗi khổ tâm của Gia Cát tiên sinh mới phải!

Sau một lúc yên lặng không nghe Cơ Thạch mở miệng, Hà nhi bỗng cười khúc khích:

- Bọn ta tuy chỉ dám nấp lánh ở xa nhưng vẫn nghe rõ từng lời đối đáp của Cơ đệ! Cơ đệ ứng phó thật hay, khiến Gia Cát tiên sinh vì mãi tủm tỉm cười nên quên cả những tiếng ho sù sù!

Quyết ý làm cho Cơ Thạch phải mở miệng Hà nhi lại nói:

- Như Gia Cát tiên sinh giải thích, cái hay của Cơ đệ là ở chỗ tuy có làm cho lão trọc Thiện Duyên phải ngậm miệng nhưng Cơ đệ không hề lỗi đạo với lệnh tôn! Để xem nào...

Hà nhi vờ ngoạ đầu như cố nhớ lại câu nói của Cơ Thạch:

- Dường như Cơ đệ đã nói như thế này: "... Phải chi có Khoái Kiếm Cơ Vĩnh ở đây, rất có thể vị này sẽ cho đại sư biết tiểu sinh phải hay không phải cốt nhục ". Câu này quả là xác đáng! Vì Cơ đệ nào có chối bỏ nguồn gốc lai lịch như lão trọc đã nghĩ? Có phải thế không Cơ đệ?

Cơ Thạch vẫn không nói gì, Hà nhi nói thêm:

- Vậy mà lão trọc cứ đề quyết Cơ đệ đã phạm vào điều tối kỵ của kẻ làm người! Để cho lão biết bản thân Cơ đệ không hề chối bỏ điều đó, Cơ đệ cần nói một câu nữa đại loại là thế này: “Tiểu sinh nào có chối bỏ cốt nhục như đại sư... “.

Cơ Thạch không thể nín nhịn do Hà nhi vừa lập lại sai những gì nó đã nói! Cơ Thạch lên tiếng:

- Hà tử tử nhớ không đúng rồi! Đệ nói như thế này: “Nói như đại sư đích xác tiểu sinh chính là cốt nhục của người vừa đề cập đến? Lời nói này có gì làm bằng? “

Nói xong Cơ Thạch đắc ý nhìn Hà nhi:

- Đó là đệ dụ lão tự nói ra lần đệ và lão đã chạm mặt, trước khi xảy ra thảm sát! Hừ, lão thà ngậm miệng nhất định không nói là không nói! Tức thật!

Hà nhi vỗ tay reo:

- Rất cuộc Cơ đệ cũng chịu mở miệng! Hà tử tử này sao không nhớ? Cơ đệ bị ta lừa rồi!

Cơ Thạch vỡ lẽ:

- Hóa ra mọi người ai cũng tìm cách lừa Cơ Thạch này! Thật đáng thất vọng!

Đến lúc đó, Gia Cát Hưởng đang đi ở phía trước bỗng dừng lại!

Chờ khi Cơ Thạch và Hà nhi tiến đến ngang hàng, Gia Cát Hưởng bảo:

- Nếu cứ đi theo hướng này, người chỉ cần cẩn trọng nhất định sẽ tìm đến Đại Lương Sơn để tìm Đạo Kiếm Thượng Nhân! Người đi đi, ta chỉ có thể đưa người đến đây!

Hà nhi kinh nghi:

- Sao vậy tiên sinh? Không phải tiên sinh đã bảo là sẽ đưa Cơ đệ đến tận Đại Lương sơn sao?

Gia Cát Hưởng bỗng ôm ngực ho sù sụ, sau đó mới nói bằng giọng khinh khỉnh:

- Người không thấy y có ý ngờ ta đang lợi dụng y sao? Hảo ý của ta nếu chỉ đánh đổi sự nghi kỵ, ta còn thiết gì nữa?

Hà nhi không phải hạng người kém trí. Đang vui, Hà nhi bỗng có giọng lưỡi châm biếm:

- Thảo nào người vừa bảo ai cũng muốn lừa người! Ta hỏi người, Cơ Thạch, Gia Cát tiên sinh lừa người với dụng ý gì? Nếu là việc có liên quan đến ánh Tử Quang, sao tiên sinh phải mạo hiểm cứu người rồi sau đó vội vã đưa người khỏi Quân Sơn? Ánh Tử Quang chỉ xuất hiện ở Quân Sơn kia mà? Hừ! Hay người nghĩ tiên sinh muốn dò tìm tung tích của Đạo Kiếm Thượng Nhân nên có ý định cùng người đi đến Đại Lương Sơn? Người nói xem nào!

Cơ Thạch bất ngờ bị Hà nhi hỏi dồn đến không biết phải đối đáp như thế nào!

Nhìn sắc mặt có phần nào ân hận của Cơ Thạch, Gia Cát Hưởng bỗng xua tay ngăn lại không cho Hà nhi tiếp tục dồn ép Cơ Thạch nữa:

- Người đừng trách y, Hà nhi. Ta cũng vậy! Vì với y, quả nhiên những ai tìm đến y rồi cuộc đều để lộ những ý đồ bất chính. Y nghi kỵ mọi người cũng phải.

Chợt đưa tay ôm ngực, Gia Cát Hưởng bắt đầu một tràng ho thảm nào!

Cơ Thạch ái ngại nhìn Gia Cát Hưởng:

- Thúc thúc! Tiểu diệt vì quá hoang mang nên không...

Hà nhi vội đưa cho Gia Cát Hưởng một hoàn Bách Linh Đan. Vừa đưa, Hà nhi vừa nói kháy Cơ Thạch:

- Chỉ vì hoang mang nên người tưởng người có quyền nghi kỵ bất kỳ ai sao? Như Gia Cát tiên sinh vừa nói với ta, người có tâm cơ khá mẫn tiệp không lẽ tự người không thể phân minh hắc bạch xem ai đối xử tốt với người và ai là người chỉ muốn lợi dụng người sao? Đã vậy ta và tiên sinh hà tất cứ quẩn lấy chân người nữa! Kéo người lại bảo...

Cơ Thạch then đến đỏ mặt:

- Hà tử tử...

Thái độ của Hà nhi thật quyết liệt:

- Chúng ta quay lại Hoài Giang thôi, tiên sinh! Tiên sinh nói đúng, nếu hảo ý của chúng ta chỉ được đổi lại sự nghi kỵ, chúng ta còn thiết gì để giúp y.

Dù bị Hà nhi vừa đưa vừa đẩy, Gia Cát Hưởng vẫn lên tiếng trấn an Cơ Thạch:

- Thật ra đã đến lúc ta cần phải quay về Hoài Giang để tránh những ngộ nhận không tốt. Tâm trạng của người, ta hiểu? Do đó ta không oán trách người! Chỉ có điều ta mong rằng người cũng nên có cái nhìn khoáng đạt hơn! Đừng vì định kiến đến phải luôn nghi kỵ mọi người! Người đi đi, đường đến Đại Lương Sơn hãy còn xa! Người phải tự bảo trọng.

Nhìn Hà nhi quây quả bước đi không một lần nhìn ngó gì đến mình, lòng Cơ Thạch chợt quặn thắt. Đến lúc này Cơ Thạch mới biết thế nào là câu “có hối cũng đã muộn! “.

Và hậu quả đến thật nhanh.

Cơ Thạch vừa thôi áy náy, định đi theo hướng Gia Cát Hưởng đã điểm chỉ, một bóng nhân ảnh chợt thấp thoáng trước mặt nó:

- Tiểu oa nhi! Lần này vận số may mắn của người đã hết rồi! Ha... ha...

Cơ Thạch thất kinh lùi lại:

- Tạ Linh Oai?! Lão đến đã bao lâu rồi!

Tạ Linh Oai ngưng cười:

- Đã lâu, để biết người định đi về đâu! Thế nào? Phụ thân người có phải là đã bảo người đi đến Đại Lương Sơn?

Cơ Thạch rung động, thầm lo lắng vì thế là Tạ Linh Oai đã biết rõ mọi hành động của Gia Cát Hưởng!

Không nói không rằng, Cơ Thạch bất ngờ quay người lại và cắm đầu bỏ chạy!

Nhưng...

Vút!

Tạ Linh Oai đã ngang nhiên chặn lối Cơ Thạch!

Đã thế Tạ Linh Oai còn biết rõ Cơ Thạch muốn chạy đi đâu:

- Người yên tâm! Giữa ta và Gia Cát Hưởng thân tình như thủ túc. Ta không hại y. Vả lại, y chỉ sống nhiều lắm là đôi ba năm! Ta giết y làm gì để mang tiếng bất nghĩa?

Cơ Thạch vẫn cứ lo lắng:

- Còn Hà nhi? Người định xử trí thế nào? Người không giết chứ?

Tạ Linh Oai bật cười:

- Quả nhiên hổ phụ sinh hổ tử! Bản thân người, người không lo, lại lo cho kẻ khác! Và kẻ khác đó lại chính là nữ nhân ngay bây giờ đã để lộ một nhan sắc hoa nhường nguyệt thẹn. Phụ thân người luôn là người như vậy! Ha... Ha...

Vấn quyết chí bằng mọi cách phải cho Gia Cát Hưởng và Hà nhi biết hành tung của họ đã bị Tạ Linh Oai thấu suốt, Cơ Thạch chợt dịch người, định chạy vòng qua Tạ Linh Oai dù lối đi đã bị y ngăn chặn!

Tạ Linh Oai chỉ cần khẽ dịch người là mọi tia hy vọng của Cơ Thạch đều đã bị tắt ngấm!

Tạ Linh Oai giễu cợt nhìn Cơ Thạch:

- Thế nào? Thật ra phụ thân người đã căn dặn những gì?

Cơ Thạch phần nộ:

- Tại sao ta phải nói cho người biết?

Tạ Linh Oai cười khẩy:

- Đối với ta, người không nói không được! Cũng vậy, người đừng bảo ta người không phải là cốt nhục của Cơ Vĩnh như đã nói với bọn võ lâm thất đại phái! Vì không như lão trọc Thiện Duyên ta thừa biết người chính là Cơ Thạch! Vì ta còn biết có lẽ phụ thân người đã dò xét được ít nhiều về những gì có liên quan đến ánh Tử Quang! Phải chăng vì biết như vậy nên phụ thân người bảo người phải đến Đại Lương Sơn?

Càng nói càng lớn tiếng, sau cùng Tạ Linh Oai bỗng quát hỏi:

- Người đến Đại Lương Sơn để làm gì? Nói!

Cơ Thạch cũng quát trả:

- Ta không nói! Dù chết ta vẫn không bao giờ nói!

Tạ Linh Oai gầm vang:

- Người ương bướng với ta được sao? Vậy đừng trách ta! Nằm xuống!

Vù... Vù...

Đoán biết thế nào Tạ Linh Oai cũng dùng vũ lực, Cơ Thạch nhanh nhẹn chuôi người qua một bên!

Cũng may nó kịp tránh kinh của họ Tạ.

Ầm!

Chấn kinh từ nền đất tuy bị giảm ít nhiều nhưng vẫn còn đủ dư lực để thổi bay Cơ Thạch.

Huych!

Cơ Thạch phải ngã lăn nhào qua một bên đường nơi có những lùm cây dại mọc um tùm cao đến mất đầu!

Soạt!

Đang kinh tâm bạt vía, Cơ Thạch càng phải kinh hãi hơn khi phát hiện đang có người ẩn nấp sẵn trong lùm cây dại.

Ngờ là người của Tạ Linh Oai mai phục từ trước, Cơ Thạch định há miệng kêu thất thanh!

Nhưng người kia bỗng nhanh tay bịt chặt miệng Cơ Thạch, cố không để thanh âm nào thoát ra.

Đến lúc này Cơ Thạch mới nhìn rõ diện mạo của người đó! Biết Cơ Thạch đã nhìn ra mình là ai, người nọ vừa mới buông tay ra khỏi miệng Cơ Thạch. Bỗng nghe Tạ Linh Oai quát:

- Người định nấu mình mãi trong đó sao? Đúng là ý nghĩ của một đứa trẻ?! Để xem người còn trốn vào đâu nếu ta phát chưởng phá hủy tất cả!

Lo sợ Cơ Thạch biết cách ẩn nấu này chỉ là trò trẻ con đối với Tạ Linh Oai! Và nếu cứ để Tạ Linh Oai dùng chưởng phá hủy, chính nó sẽ làm hệ lụy đến người kia, là người tuy có bản lĩnh không ra gì nhưng qua thái độ vừa rồi chứng tỏ, người đó thật tâm muốn cứu Cơ Thạch!

Cơ Thạch định chui ra khỏi bụi rậm, bất ngờ người đó đã đứng lên trước và quát:

- Để xem Bát Tý Cuồng Dao ngươi làm cách nào thoát khỏi Hủ Thi độc!

Vụt...

Thoạt nhìn Cơ Thạch ngỡ ngàng vì thấy người này vừa ném về phía Tạ Linh Oai một vật màu trắng đục, chính là nửa đoạn bạch cốt của Tam Yêu Miêu Cương trước kia đã bị Khả Tú Tú dùng kiếm chém vỡ đôi!

Tuy chỉ là nửa đoạn bạch cốt nhưng với những lỗ thủng có sẵn trên đó, đoạn này vừa bay vừa phát ra những tiếng kêu u u quái dị.

U... U...

Cơ Thạch mừng thầm vì nghe có tiếng Tạ Linh Oai kêu hoảng:

- Bạch Cốt U Hồn Khúc của Tam Yêu Miêu Cương?!!

Vẫn chưa hết hoảng sợ Tạ Linh Oai vội lùi lại để tránh lớp vân vụ mờ ảo màu hồng nhạt đang từ đoạn bạch cốt tuôn ra mịt mù. Tạ Linh Oai càng thêm kêu hoảng:

- Từ Khắc Kim người thật to gan, dám dùng diệu thủ đoạt mất Bạch Cốt U Hồn khúc của Tam Yêu có Hủ Thi Độc!

Đắc ý, Từ Khắc Kim vừa lôi Cơ Thạch chạy vừa cười sằng sặc:

- Người có bể khí cũng đã muộn rồi! Nếu mũi người đã ngửi được mùi hương từ Hủ Thi Độc chứng tỏ người không còn sống được bao lâu. Ha... Ha...

Được Từ Khắc Kim mạo hiểm cứu nguy, Cơ Thạch tuy cảm kích nhưng vẫn ngấm ngầm lo sợ. Không dám để quá muộn, Cơ Thạch hốt hoảng nói vào tai Từ Khắc Kim:

- Nguy rồi Từ thúc thúc! Tiểu diệt cũng ngửi phải mùi hương của Hủ Thi Độc! Không còn giải dược nữa, tiểu diệt ắt khó sống!

Nhưng Từ Khắc Kim vẫn cứ thản nhiên không hề nghe Cơ Thạch thổ lộ mọi nguy hiểm! Không những thế Từ Khắc Kim còn lôi Cơ Thạch đi nhanh.

Vút!

Đi được một lúc lâu, biết Tạ Linh Oai không hề đuổi theo Cơ Thạch bỗng vung mạnh tay không để Từ Khắc Kim lôi đi nữa.

Từ Khắc Kim lập tức cảm thấy khắp người chấn động sau lượt vung tay của Cơ Thạch. Y kêu lên:

- Ôi chao! Người cần gì phải mạnh tay như vậy!

Ngơ ngác, Cơ Thạch đứng nhìn họ Từ vẫn nhăn nhó:

- Không lẽ Từ thúc thúc cũng bị trúng độc? Nếu không với sức của tiểu diệt đâu thể làm thúc thúc đau?

Từ Khắc Kim bĩu môi:

- Người tưởng hương phấn của bọn nữ nhân thường dùng để trang điểm là có độc sao? Là ta vừa hí lộng lão Tạ đấy, người hiểu chưa?

Cơ Thạch không nhịn được cười:

- Thảo nào mùi của nó lại thơm như vậy! Thúc thúc quả có lắm diệu kế!

Từ Khắc Kim phồng mũi:

- Nếu không nhờ mùi ma kế quỷ, Từ Khắc Kim ta làm sao chạy thoát tất cả những khổ chủ từng bị ta trở tài diệu thủ?

Cơ Thạch gật gù:

- Thuật diệu thủ của thúc thúc đôi khi cũng có lợi thật đấy. Nhưng làm như vừa rồi thật ra cũng quá mạo hiểm.

Từ Khắc Kim thở dài:

- Vào cảnh ngộ như lúc này ta không mạo hiểm không được. Cũng may nhờ ta trước kia vì hiếu kỳ, cố tình giữ lấy đoạn bạch cốt của bọn Tam Yêu nên bây giờ mới có cơ hội đáp trả ân cứu mạng của người!

Biết Từ Khắc Kim muốn nhắc đến chuyện đã được Cơ Thạch dùng giải dược để cứu mạng trước kia, Cơ Thạch xua tay:

- Tiểu diệt nào dám nghĩ đó là ân cứu mạng. Giải dược có được là do thúc thúc dùng diệu thủ lấy của Tam Yêu, bắt quá tiểu diệt chỉ bỏ công nạp giải dược vào miệng thúc thúc. Mà sao thúc thúc tình cơ xuất hiện đúng lúc vậy?

Từ Khắc Kim cười gượng:

- Đúng lúc cái móc xì! Chỉ vì ta tình cờ phát hiện người và lão Bệnh Nho đàm thoại, ta hiếu kỳ nên nghe thử! Không ngờ lại gặp lão họ Tạ xuất hiện! Đang sợ muốn chết, người ngã vào đâu không ngã lại nhè đúng chỗ ta đang ẩn thân mà ngã vào!

Thở ra một hơi dài Từ Khắc Kim tiếp:

- Hà... cũng may ta lanh trí, sẵn có bọc hương phấn của cô nàng họ Khả, ta nhét bừa vào đoạn Bạch Cốt kia! Hừ! Nếu lão họ Tạ sau này biết chuyện chắc chắn ta sẽ bị lão lấy mạng!

Cơ Thạch kinh nghi:

- Thúc thúc vừa nói đó là bọc hương phấn của Khả Tú Tú cô nương?

Từ Khắc Kim đỏ mặt:

- Tay chân ta quen táy máy, nếu để lâu không vận dụng rất khó chịu! Mà cũng vì người cả!

- Sao lại vì tiểu diệt?

Từ Khắc Kim giải thích

- Lúc ta tỉnh dậy, vì không nhìn thấy người, chỉ có huynh muội Khiêm Hạ là vẫn nằm bất động. Ngỡ người đã rơi vào tay Cổ Thống ta muốn cứu người nên mới mò tìm khắp người Khiêm Hạ và Khả Tú Tú!

- Thúc thúc muốn tìm khối ngọc hình nén bạc?

Từ Khắc Kim gật đầu:

- Bọn Cổ Thống nếu bắt người ắt chỉ vì muốn thu hồi vật này. Đương nhiên ta phải tìm rồi.

- Vật đó là được tiểu diệt giữ lại vì ngờ ba người đều chết!

Từ Khắc Kim nhăn nhó:

- Làm sao ta biết là người đã lấy? Sấn có dịp như vậy, phát hiện cô nàng họ Khả đi đâu cũng mang theo bọc hương phấn, ta...

Cơ Thạch phì cười:

- Điều này chứng tỏ thúc thúc là người nhìn xa trông rộng! Tiểu diệt đoán vì thúc thúc thấy hương phấn đó cũng có màu hồng giống màu của Hủ Thi Độc nên thúc thúc cố tình lấy đi! Đúng không?

Tử Khắc Kim cũng cười:

- Người đoán được sao? Đúng vậy, ta hãy còn giữ một đoạn Bạch Cốt nữa đây này!

Vừa nói Từ Khắc Kim vừa đưa cho Cơ Thạch xem nửa đoạn Bạch Cốt khác:

- Trong này ta cùng đã nhồi sẵn hương phấn? Ta cho người! Để khi cần, hà... hà, người biết phải làm gì rồi! Ha... Ha...

Cơ Thạch thích thú đưa tay nhận lấy đoạn Bạch Cốt nọ!

Lúc nhét tay vào người, tay Cơ Thạch bỗng chạm phải túi ngân lượng. Nó đưa cho Từ Khắc Kim:

- Khối ngọc kia tiểu diệt làm mất rồi! Túi ngân lượng này nguyên là của thúc thúc.

Từ Khắc Kim xua tay:

- Người cần đến Đại Lương Sơn, ta biết! Người không thể đi mà không có ngân lượng! Người cứ giữ lấy để chi dùng! Phần ta...

Từ Khắc Kim cũng cho Cơ Thạch nhìn thấy một túi ngân lượng to hơn:

- Họ đến Quân Sơn, ta cũng đến. Nhưng họ chưa đắc thủ được gì thì ta lại đắc thủ nhiều đến ngoài sức tưởng tượng! Ha... Ha...

Thán phục, Cơ Thạch bảo:

- Quả nhiên là Diệu Thủ Không Không!

Nhưng Từ Khắc Kim bỗng nhăn mặt:

- Ta định thôi, không dùng tài diệu thủ nữa! Ngấm lại với nghề không vốn này, càng lạm dụng càng lắm nguy cơ! Người đi đi! Sau này có muốn gặp ta, cứ đến Giang Nam sẽ gặp! Ta đi trước đây.

Vút!

Nhìn theo, Cơ Thạch có cảm nhận người như họ Từ chưa hẳn đã là người xấu, ngược lại có những kẻ tưởng là tốt nào ngờ lại có tâm địa xấu xa!

oOo